

Vijesti Virovitica Županije Općine Sport Marketing ICV-radio

// ICV-PRIČE

Apostolice apostola: Albe Ane Kufner koje ručno hekla danas nose svećenici, a njeni oltarnici nalaze se i Marijinoj bazilici u Nazaretu (II)

17. listopada 2025.

📷 Marija Lovrenc

U evanđeoskim izvještajima čitamo kako su vojnici, nakon Isusova raspeća, podijelili njegove haljine, ali nisu razderali onu glavnu, donju haljinu „koja nije bila šivana, nego istkana sva u jednom komadu, od vrha do dna“ (Iv 19,23).

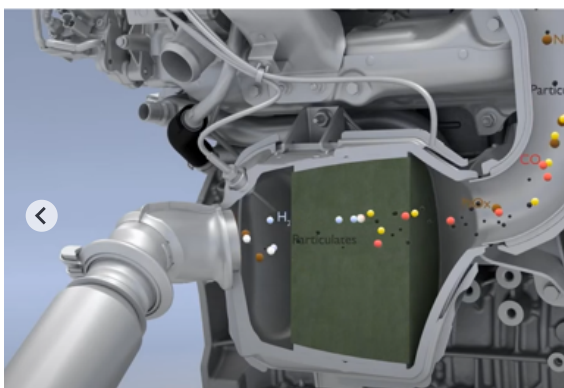
Taj naizgled jednostavan detalj skriva duboku poruku: haljina satkana iz jednoga komada postaje simbol jedinstva, cjelovitosti i svetosti Kristova poslanja. U toj slici prepoznamo korijen današnjeg liturgijskog ruha — albe, (bijele haljine koju svećenici nose u bogoslužju, op. oltarnika, koji krase Gospodnji oltar. Kao što je Isusova haljina bila nerazdjeljiva, tako i svaka nit koja tvori oltarnik ili albu nosi u sebi poruku zajedništva i posvećenja.

Liturgijsko ruho nije tek ukras, nego vidljivi znak poštovanja prema svetom prostoru i otajstvu koje se ondje slavi. U njemu se isprepliću vjera, ljepota i predanost, osobito kada nastaje iz ruku onih koji svoje umijeće pretvaraju u molitvu. Upravo takvu povezanost između vjere i rada, između niti i molitve, utjelovljuje Ana Kufner iz virovitičkog prigradskog naselja Milanovac i župe blaženog Alojzija Stepinca.

📷 Marija Lovrenc

ŽIVOT U ZNAKU SLUŽENJA ŽUPI

Datacol aditivi za gorivo

Datacol aditivi za gorivo

Ona je žena koja u svojoj posvećenosti i radu za virovitičku i milanovačku župu ima bogato iskustvo: od kuhanja za svećenike i biskupe, preko čišćenja i održavanja liturgijskog ruha (pranje, glačanje), do izrade heklanih alba i oltarnika. Njezini radovi ne krase samo crkve u Virovitici i Milanovcu, Suhopolju, Detkovcu i okolnim mjestima, nego su svoj dom pronašli i u najvećoj kršćanskoj crkvi na Bliskom istoku — Bazilici Navještenja Blažene Djevice Marije u Nazaretu. Važno je to istaknuti, jer je riječ o bazilici koja je podignuta na mjestu gdje se, prema kršćanskoj tradiciji, anđeo Gabrijel ukazao Djevici Mariji i navijestio joj da će začeti i roditi Isusa Krista.

Oltarnik koji je Ana isheklala kao zavjet i znak zahvalnosti tako postaje vidljiv znak vjere hodočasnika iz cijeloga svijeta.

Tetu Anu, kako je svi koji je poznaju od milja zovu, posjetili smo u njezinu domu dok je radila na novom oltarniku. Njezinu smo priču željeli dodati u mozaik našeg serijala „[Apostolice apostola – uloge žene u župama i Crkvi 21. stoljeća](#)“.

U prethodnim nastavcima prikazali smo kako svoje župe oblikuju teologinje i vjeroučiteljice, klarise, arheologinje, aranžerke cvijeća i žene koje pomažu svećenicima u svakodnevnim potrebama župne zajednice. Danas nastavljamo naš hod kroz mozaik života Crkve iz ženske perspektive putem svjedočanstva ove skromne, ali svestrane i nadahnjujuće žene.

– Upravo smo danas, suprug Antun i ja, slušali propovijed o talentima. Govorilo se o tome koliko toga u životu znamo „zakopati“ i na tome ne raditi, iz raznih razloga.

Evo, kad sam došla u župu sv. Roka u Viroviticu na zamjenu, samo na mjesec dana u kuhinju, nisam voljela kuhati. A na kraju sam ostala dvanaest godina, kuhala i obavljala gotovo sve poslove, uz gospođu Jagu i druge žene koje su ostavile trag u samostanskoj zajednici – prisjeća se.

„ANA ZA SVE“

– Morala sam biti jača od same sebe, nadvladati neke svoje izbore i ohrabriti se u novim iskustvima, ako čovjek talente zakopa u sebi, nema od toga ništa – priča Ana.

Godinama je bila „domaćica“ samostana u Virovitici. U dogovoru sa župnicima brinula se o svakodnevnom i svečanom jelovniku — od obroka za petero ljudi do onih za više od tristo, kada je Virovitica bila domaćin svečanih zavjeta bogoslova. Organizirala je kupovinu namirnica, kuhala, sadila i obrađivala vrt te čistila i uređivala crkvu i samostanske prostore. Svaki dan je učila i napredovala.

Pinterest

Župnici i biskupi sjećaju je se po izvrsnim, domišljatim jelima — od juhe od maline ili onih iskušanih, odličnih domaćih šaumrola, koje je jedan svećenik od milja nazvao „kolačima Djevice Marije koje je, sigurno, ona pripremala malom Isusu, koliko su dobri“. Svako je jelo bilo začinjeno posebnim sastojkom: ljubavlju.

– Kada bi na svečani ručak u povodu blagdana sv. Roka dolazio biskup Antun Škvorčević sa svećenicima iz našeg i drugih dekanata, donio bi mi krunicu i rekao: „Znate što vam je činiti — moliti za mene.“ Znao je pohvaliti jelo, rekavši kako se u njemu osjeti da je pripremano s pažnjom i ljubavlju.

Svima nama koji smo sudjelovali u tom radu, od kuharica do onih koje su posluživale, bilo je drago što smo mogle svojim radom doprinijeti svečanosti i služiti drugima kroz ovaj poziv – objašnjava naša sugovornica, opisujući posao i službu koja njeguje zajedništvo i zahvalnost.

Ubrzo je „teta Ana“ krenula i u novo poslanje – heklanje albi (bijeke liturgijske haljine koju svećenici i ministranti nose tijekom mise) te izradu i glačanje oltarnika i misnica, prema kojima njeguje duboku ljubav i poštovanje.

– S divljenjem sam slušala žene koje su prije mene obavljale taj važan zadatak. Riječ je o ruhu koje svećenik nosi za vrijeme svete mise, kao i o ukrasima na oltaru na kojem se uprisutnjuje Bog. Kada se ukazala prilika, odmah sam prihvatila taj posao u kojemu i danas, u novoj župi, uživam – priča ova vrijedna i svestrana žena, koja je svoj trag ostavila i u Franjevačkom svjetovnom redu (FSR), kao dugogodišnja članica Formacije koja pomaže u pripravi i primitku novih članova u Red. Aktivna je godinama i u Inicijativi „40 dana za život“, kao liturgijska čitačica.

📷 Marija Lovrenc

OLTARNIK KAO ZAVJET

Dok hekla, Ana sa suprugom Antunom moli ili sluša propovijedi, pretvarajući rad u kontemplaciju. Njezine albe nosili su mladoisnici na svoj najsvečaniji dan, a ona je sate i sate molitve utkala u čipku kojom je ukasila njihove svećeničke haljine — dar na početku njihova novog duhovnog puta.

– Koliko god da sam umorna, meni je ovo užitak. Smiruje me, odmara. I u najnapornijem danu mogu uzeti igle i čipku u ruke i raditi po nekoliko sati, bez pauze. Nešto mi je to poput terapije. Svaki je oltarnik svojevrstan zavjet, zahvala Bogu, Gospi ili svecu za određenu milost u životu: od rođenja unuka, koje smo dočekali u kasnim šezdesetima, do ozdravljenja i uslišanih molitava u svakodnevici. Dok radim, kažem: „Bože, hvala Ti na svemu, ovo je Tebi za ljubav“ – kaže naša sugovornica.

U vremenu kada se mnogi okreću strojnoj izradi i bržim metodama, Ana u Milanovcu ostaje svjedok posvećenog i trajnog ručnog rada, na svakom uzorku, svakom potezu i niti.

GODINA ZA NAZARET

– Koliko će mi vremena trebati za jedan oltarnik ovisi o širini čipke, vrsti uzorka i veličini oltara. Za veliki oltarnik, dug sedam metara, koji radim za crkvu u Suhopolju, treba mi između mjesec i pol i dva mjeseca posla. Recimo da se u četiri sata može napraviti oko 25 centimetara. Radim i posebne oltarnike – primjerice, za Gospine oltare gdje je Gospa prikazana u spilji, pa treba paziti na obradu rubova – kao i svećane oltarnike za glavne oltare u povodu proslave sveca zaštitnika ili drugih velikih prigoda – govori.

– Koliko me raduje sam proces heklanja, toliko mi je srcu drago vidjeti svoje oltarnike u crkvama diljem naše sredine. Vjerujem da je i drugim ženama koje na ovaj način pridonose ljepoti svojih crkava taj osjećaj dobro poznat — kombinacija sreće, ponosa, poniznosti i zahvalnosti – ističe Ana.

© Mario Šolc

Među onima koji su joj posebno dragi jesu oltarnici za poznatu Baziliku Marijina Navještenja u Nazaretu.

– Na tim sam oltarnicima radila punih godinu dana. Kada su bili gotovi, poslala sam ih do svećenika koji su ondje služili. Kada sam ih vidjela tijekom hodočašća u bazilici...Neopisiv je to osjećaj. Vidjeti moj oltarnik na tom svetom mjestu — s poštovanjem priča Ana.

“BOLJE JE IZGARATI SVAKI DAN NEGO HRĐATI CIJELI ŽIVOT”

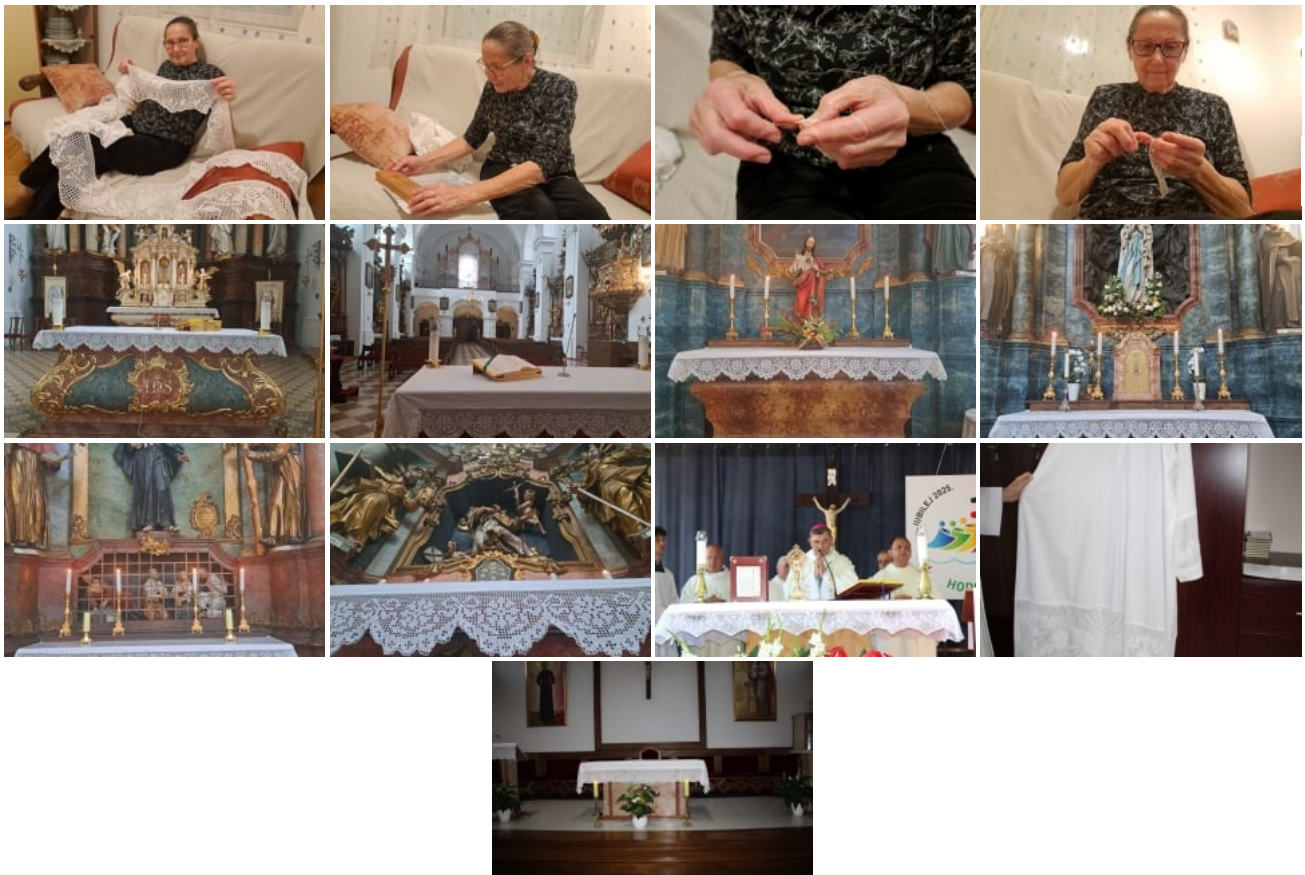
Na kraju, govori nam kako ju je nedavno duboko dodirnula jedna propovijed o kojoj je čitala u biskupijskom glasilu Zajedništvo. Biskup je u njoj pozvao vjernike da nikada ne odustaju od svjedočenja i rada na sebi.

– Potaknuo je druge da svoj život ne čuvaju samo za sebe, nego da ga troše u molitvi, služenju i ljubavi. “Bolje je izgarati svaki dan nego hrđati cijeli život”, poručio je, i činilo mi se kao da su te riječi upućene baš meni. Služiš drugima kada im treba. Kada im ne treba, makneš se, ali onda moliš. Uvijek moliš, služiš s ljubavlju. Kada radim oko albi i oltarnika, perem, čistim ili izrađujem, uvijek se molim dragom Bogu i zahvaljujem mu što mogu raditi – kaže.

– Zahvalna sam na očima koje još vide i rukama koje imaju snagu i vještinu. Raditi za župu je dar, milost, istinska služba. Radimo pritom i za svoju dušu; ona jasno osjeća kada smo na pravom putu i kada naš rad ima smisao – smatra naša sugovornica, prava apostolica apostola, koja pokazuje da vjera nije samo riječ, nego životni poziv.

(icv.hr, Marija Lovrenc, foto: Marija Lovrenc, Mario Šolc/ilustracija: Pinterest)

Serijal je nastao uz financijsku podršku Agencije za elektroničke medije kroz program poticanja kvalitetnog novinarstva.

VIŠE S WEBA

VIDITE LI BROJ 69?

96 96 96 96 96 96

96 96 96 69 96 96

96 96 96 96 96 96

96 96 96 96 96 96

96 96 96 96 66 96

TEST KOJI JE ZALUDIO INTERNET: Samo 1 od 100 ljudi vidi broj 69 – probaj i ti! Nagrada je besplatan proizvod za zglobove!

Oglas